

anden Bei. Jeg tror dernæst, at man ved at vælge en saadan Linie som den af mig foreslaaede, som jeg naturligvis her ikke tør komme nærmere ind paa at begrunde, vil tilfredsstille langt flere Interesser end ved at vælge den anden Bei, der vil komme en betydelig større Del af Befolkningen til Gode, idet den derved vil komme ind i de folkerigeste Egne paa Vestkysten af Sjælland, nemlig den nordvestlige Del af Ringhøjning Amt og den sydvestlige Del af Histed Amt. Folkemængden er nemlig her næsten 3,000 paa hver Kvadratkil, der kan tilnærmelsesvis ikke opvies nogen saa folkerig Egn som denne, og den vil man ved den af mig foreslaaede Linie paa en fuldstændig Maade komme til at berøre. Jeg skal, som sagt, ikke nærmere komme ind derpaa, da Forretningsordenen ikke kan tillade mig at begrunde mit Forslag, og jeg skal derfor nu frasælde Ordet, idet jeg dog skal anbefale Forslaget til nærmere Overveelse saavel af det Udvalg, til hvilket man har foreslaaet Sagen viist tilbage, som ogsaa af den høitærede Minister.

Lh. Nielsen: Siden det ærede Medlem for Brevstø Amtets 6te Valgkreds, fra Møen, (Bojsen) er fremkommet med et Forslag om at henvise Lovforslaget paany til Udvalget, er der fremkommet adskillige Grunde for dette Skridt. Jeg er ikke ganske enig med disse Grunde, i det Mindste ikke med nogle af dem, jeg har en noget anden Opfattelse og en noget anden Motivering at gjøre gjældende, naar jeg skal følge det ærede Medlem paa denne Bei. Jeg skynder mig at tilføje, inden jeg gaar ind derpaa, at det netop er for Sagens Skyld at jeg gjør det, netop fordi jeg tror, at Sagen baades bedst ved, at den paany henvises til Udvalget. Det er derfor, jeg gjør det, og det er det, jeg nu nærmere skal begrunde. Ved Sagens 1ste Behandling udtalte jeg, at jeg var en Ven af, at alle Baner bleve Statsbaner, at altsaa alle Baner bleve kjøpte baade Vest og Øst for Stor Storebelt, forsaavidt det kunde ske paa antagelige Vilkaar. Jeg har endnu selvsølgelig den samme Opfattelse, at det vilde være det Bedste, og jeg vil endog saa tilføje, at jeg betragter de private Baner som et forældet Standpunkt. Jeg ser nok, at der er Nogle, der mene, at det netop kan være det Allerhelbigste, at Banerne ere i Privates Hænder, thi, siger man, derved nødes de Paagjældende til at tage Hensyn til Befolkningen for at tjene saa mange Penge som muligt. Jeg vil dog spørge, om man egentlig mener, at det har viist saa overordentlig gode Frugter paa Sjælland, at Banerne ere i et privat Selfstabs Hænder? Altsaa jeg kan ikke indrømme, at en saadan Ordning er heldig; min Opfattelse er som sagt fremdeles, at det er det Bedste, at alle Baner blive Statens Eiendom, og jeg ønsker derfor, at alle private Baner, efterhaanden som det kan ske, paa antagelige Vilkaar gaa over til Staten.

Jeg vil tilføje, at, for saavidt de skulde blive paa private Hænder, er jeg i den Retning enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Schalling), der mener, at smaa Baner saa skulde være kommunale Baner, i det Væsentlige Amtsbaner. Det er en Tanke, som jeg kan tiltræde. Det er ogsaa vitterligt nok, at andre Lande, f. Ex. Tydskland, som jo nok fortaar sig paa denne Sag, ere flaaede ind i den Retning, at alle Baner skulde være Statsbaner. Af mange Hensyn tror jeg, at dette er det Bedste. Ligeledes udtalte jeg ved 1ste Behandling, at jeg ønskede en samlet Plan. Her foreligger nu for os en samlet Plan, og det er altsaa meget langt fra, at jeg af den Grund skulde bebreide Flertallet Noget, saaledes som det ærede Medlem for Aarhus Amtets 1ste Valgkreds (Winther) vil opsatte det, at der i Henvisningen af Sagen til Udvalget paany skulde være udtalt en Bebreidelse. Det er langt fra mig at ville rette en Bebreidelse mod Flertallet, fordi det er kommet med en samlet Plan, og det kan naturligvis heller ikke falde mig ind at bebreide Ministeriet, at det har villet modtage, hvad Udvalgets Flertal har foreslaaet. I og for sig maa det indrømmes, at det kan være et meget glædeligt Fænomen, at Ministeren og Udvalgets Flertal ere blevne enige. Altsaa, det er ikke det, jeg gjør nogen Indvendning imod. Naar jeg alligevel mener, at det er det Bedste, at Sagen bliver viist tilbage til Udvalget, er det, fordi det, som her foreligger, jo foreligger næsten senere end i den 11te Time; thi det ere vi viistnok Alle enige om, at to Maanedes tilbage af den nuværende Samling er der neppe, saa at vi altsaa nu maa være paa det Sidste. Det er ønskeligt, mener jeg, at vi ere paa det Sidste, jeg har ikke Længsel efter at blive her længere, og jeg antager ikke, Mange have det. Men man maa altsaa ikke forundre sig over, at et Thing eller i alt Fald Thingets Flertal, ikke kan gaa ind paa i det sidste Dieblit at vedtage Baner, der vilde kræve et Beløb af henved 30 Millioner Kroner og have 64 Miles Længde, og som ere fremkomne som et Projekt fra Udvalget og ikke engang er Ministeriets eget — det maa, siger jeg, ikke forundre, at Thinget ikke kan gaa ind paa dette. Altsaa, baade af denne Grund og af andre — lad mig nævne de politiske, de eksistere jo for somme Medlemmer — vil efter min Opfattelse, hvis Sagen ikke paany bliver henvist til Udvalget, det for Sagen Uheldigste ske, og det Uheldigste mener jeg vil være, at enten Mindretallets Dagsorden vedtages, eller at ogsaa Lovforslaget bliver flaaet ihjel Stykke for Stykke. Men det er netop det, som efter min Opfattelse maatte indtræde, hvis Henvisningen ikke var bleven foreslaaet, og ingen af Delene betragter jeg som heldig for Sagen. Jeg kan ikke være enig med den ærede Indvigningsminister i, at der i en Henvisning til Udvalget ligger en Læggen hen af disse Baner, ikke alene i en nær Fremtid, men